

Lipcese a tenyésztő szemével

Lipcese, az Európa-szerte, sőt világ-szerte ismert vásárvárosában rendezték meg az 1973. évi Nemzetközi Galambkiállítását, amelyen német, csehszlovák-, lengyel- és magyar galambok lettek kiállítva. Vonatunk hosszú út után pontosan futott be a lipcsei pályaudvar óriás csarnokába. Sok magyar tenyésztő érkezett a kiállítás megtekintésére. Az érkezés után mindenki szállását intézte, és másnap december hetedikén a megnyitóra újult erővel indult. A vásár területén a hatos pavilonban voltak elhelyezve a galambok.

Életemben ennyi szép és jó galambot még nem láttam egy helyen. Ahogy beléptem a pavilonba az jutott eszembe, milyen jó volna a magyar galambtenyésztőknek is egy ilyen hatalmas kiállító helység.

A pavilon több teremből állt, az első teremben a Német Demokratikus Köztársaság országos kiállítását láthattuk, körülbelül 13 ezer db galambbal. A következő teremben a külföldi galambok voltak elhelyezve. A többi helyiségben a baromfi kiállítást láthattuk. A német tenyésztők galambjainak megtekintése közben azt tapasztaltam, hogy a galambok a megadott fajtaleírás szerint vannak tenyésztve. Talán a szín és a rajz mesterei? Több tenyésztővel beszélgettem és megtudtam tőlük, hogy a német tenyésztők fő célkitűzése az, hogy a galamb a megadott fajtaleírás szerint legyen tenyésztve. Akinek a galambja nem a fajtaleírás szerint

van tenyésztve, azokat nem állítják ki.

Sajnos, nálunk egyes tenyésztők saját elgondolásuk szerint tenyésztik a galambokat. Az egyik ok ez, hogy csak a harmadik helyezést tudtuk elérni.

Ezen csak úgy tudunk segíteni, ha a szövetség a galambok kiküldése előtt a galambokat lebíráltatja és csak az igazán szépeket küldi ki. Meg kell említenem, hogy volt olyan tenyésztő is, aki nem küldte el galambját és a ketrece üres volt a kiállításon.

A magyar galambokat három tagú nemzetközi bíráló testület végezte. A legnagyobb pontszámot az egyszínű és a szép rajzú galambok kapták. A babosak, vagy a tarkák hiába voltak szépek mégis kevés pontszámot kaptak. Magyarország a harmadik helyen végzett húsz sampion díjjal. A legtöbb látogató a magyar galambokat nézte meg. Ezek közül is a nagytű galambok aratták a legnagyobb sikert. (King, Magyar óriás, Magyar begyes, Strasszer, Mondain).

A lipcsei kiállítás fegyelmezett és magas színvonalú volt. Köszönetet kell mondanunk a magyar delegációnak, kik fáradságot nem kímélve gondozták galambjainkat.

Elismerést érdemelnek azok a magyar tenyésztők, kik kiküldték galambjaikat, mert derekasan megállták a helyüket. További sikereket kívánok a 74-es Brnoi kiállításra.

Úti Mihály

A fehér és színes King tenyésztése

Tudjuk nagyon jól, hogy már napjainkban több fajta húsgalambot tartunk nyilván és sokat tenyésztünk különböző fajtából hazánkban.

En a húsgalamb fajtából a Kinget szeretném megemlíteni, mivel hazánkban elég nagy mennyiség van belőlük és én már tizenöt éve tenyészttem. 1959—60-as években még hazánkban alig voltunk vagy tizenöt-húszan, akik Kinget tenyésztünk. Így megpróbálok az akkori tenyésztők egy részének nevét megemlíteni, mert volt egy külön King egyesület, vagyis inkább klubnak lehetett nevezni. A Borharapó vendéglőben tartottuk összejöveteleinket és egy alkalommal idézem az ottlevők egy részének nevét. Így: Vidai, Batta, Tulipánt, Visnyik, Körmendi, Bischof, Mohácsi tenyésztőtársak, a többi nevére már nem emlékszem. Elég az hozzá, hogy vidékről én voltam, Hatvanból és Miskolcra volt még egy tenyésztő, de ennek a nevére már nem emlékszem, hiszen elég régen volt.

Úgy tudom, hogy összejövetelünk fő témája a fehér és színes Kingek tenyésztése volt. Akkoriban még a színesekből igen kevés volt hazánkban. Tudjuk nagyon jól, a fehér szín volt az, ami megjelent először nálunk, Magyarországon. És most meg

kell, hogy említsem, a legtöbb színes King Körmendi tenyésztőtársnál volt akkoriban.

Egyik összejövetel után Tulipánt tenyésztőtárs hívott meg lakására vendégül engem és még egy pár tenyésztőtársat. Nagyon szép King állománya volt neki. Volt benne egy igen kimagaslóan szép vörös színű tojó, amilyent még azóta sem volt alkalmam látni sehol. Utána Vidai bácsihoz mentünk és volt miben gyönyörködni, mert szép fehér King állománya volt. Ezt napjainkban kevés helyen lehet megállapítani, pedig jóval több Kinggel rendelkezünk.

Most itt térek rá tulajdonképpen cikkem írására.

Mondhatom, hogy igen kimagasló szép fehér Kingek voltak egyes tenyésztőnél. Azért írom sajnós voltak, mert már igen kevés szép fehér Kinget lehet találni. A tenyésztők abba hagyták a fehér tenyésztését. Ha szabad így kifejeznem magamat, átesünk a ló túlsó oldalára, akkor, amikor hozzáfogtunk a színesek tenyésztéséhez, és a fehéret elhanyagoltuk, vagyis abbahagytuk. Én is beleestem ebbe a hibába, igaz még csak ötödik éve. Örömmre a fehérek tenyésztését teljes egészében nem hagytam abba és csak most jöttem rá, amit Batta tenyésztőtárs még meg is erő-

sített nem rég egy véletlen összetalákozásunk alkalmával. Idézem szavait röviden: „ha szép Kinget akar tenyésztetni, akkor csak a fehéreknél lehet azt megtalálni”. Igen, ezzel a mondattal egyetérték és részemről is nem lehet a szép formát, csak a fehéreknél elérni.

Nem akarom itt a Kingnek a standardját külön ismertetni, de ha van egy jó színes Kingem, lehet, hogy a feje gyöngye, inkább nem megfelelő, vagy ha a fej túrhető, tollazata pedig laza. Ha e két hibából valamelyik mutatkozik, akkor már nem beszélhetünk jó minőségű Kingről.

Nagyon súlyos hibának tartom fehéreknél, ha a szem körüli hús nem vörös színű. Ha ez megvan, akkor szépen kirajzolódik a kecses fejen a szem, és nyugodtak lehetünk az eredeti formát megkaptuk. Ez a vörös szemhús szigorúan vonatkozik a fekete színre is. Farok tartásról, mell szélességről, lábköz-távolságról magasságról, a szépen ívelt formáról és egyebekről nem is óhajtok írni, hiszen minden King tenyésztő ezekkel tisztában van.

Itt meg kell, hogy említsem még azt, ha az a King lehet fióka vagy ettől idősebb is és fehér színű, akkor a háziasszony konyhájára szép, fehérbőrű húsgalamb került.

Egyik döntő feladat ez is, amit írtam előző mondatomban a másik pedig az, igazi King típust fehér színben lehet megtalálni. Tapasztalatom pedig az, hogy a súlyt ami illeti, a fehér Kingnél lehet eredményt elérni. Ha az a King fehér színben nem mutat olyan túl nagyot, de a tollazata kemény, testre simulva, mindenkor eléri a színes King súlyát, ami látásunkra oly nagyot mutat.

Itt meg kell, hogy említsem e bizonyítékot. Egy alkalommal Salgótarjánból az egyik tenyésztő vásárolt tőlem egy kb. hét-nyolc hetes fehér Kinget, amit tojóként állapítottunk meg. Az árát sokalta és olyan kijelentést tett, ez a King még 70 dkg-ot sem éri el. Mondtam, menjünk vissza és mérjük meg. A mérés alkalmával kicsit mutató King 92 dkg lett. Így a tenyésztő nagy meglepedéssel távozott, ami engem is megnagyított. Arra kérem a King tenyésztőtársaimat, ne hagyjuk latba menni eddigi eredményeinket, vigyázzunk e szép húsgalamb tenyésztésére.

Meg kellene alapítanunk a King klubot, ami a tenyésztés sikeréül szolgálna. E kezdeményezés Szövetségben belül már elhangzott, amiért köszönetet mondok Ferenczy Lajos és Gálos Gyula tenyésztőtársaknak. Sajnos mikor össze voltunk hívva, a King klub megalapításával kapcsolatban, én és a Batta tenyésztőtárs voltunk jelen, annak ellenére, hogy elég nagy tábora van hazánkban a King tenyésztőknek.

Cikkem befejezéséül még egyszer azt a jelszót használom, vigyázzunk hazánkban e szép húsgalamb fajtának megőrzésére, hiszen ez népgazdasági érdek is.

Ez idő óta a King klub már működik is! (Szerk.)

Fehér István